

A juhászlegényből lett királyfi

Hol volt, hol nem volt, valahol a tengeren túl élt egy szegény juhászlegény. Egész nap csak a bárányait legeltette. Ha elfáradt, lepihent egy terebélyes fa alá, és csendben énekelgetett. Egyik nap is így énekelgetett, amikor egy fehér galamb röpködött a fára, és egy levelet ejtett a legény elé. Ő felvette, és olvasni kezdte. Megtudta belőle, hogy a király szolgalegényt keres, aki a lovait tartja rendben. A legény hazahajtotta nyáját, és követni kezdte a galambot, elindult a királyhoz.

A várhoz érve a kapuőrök rögtön beengedték, és a király elé vezették. Ez a juhásznak jó fizetést ígért, de azt mondta neki, ha estére nem tudja az istállót kitakarítani, fejét veszi. A legény ráállt, és sietett az istállóba, hogy munkához lásson. Az istállóban gyönyörű paripák voltak. De a sarokban egy sovány gebe állt. Látszott rajta, hogy eddig nem sokat törődtek vele. A legény munkához fogott, dolgozott egész nap, de az istálló továbbra is piszkos, rendetlen maradt. Napkelte előtt látta, hogy a munkáját már nem tudja elvégezni. Bánatában odament a sarokba a gebéhez, és jósággal simogatni kezdte. Erre a ló emberi hangon megszólalt. Azt mondta a legénynek, hogy meghálálja jóságát, és csapott egyet a farkával. Erre törpék jelentek meg, és percek alatt tisztába öltöztették az istállót. A törpék alighogy eltűntek, jött a király, aki nem akart hinni a szemének csodálkozásában.

Másnap ugyanígy történt. Ekkor a király legkisebb lánya is eljött az apjával, hogy megnézzék, milyen fényes az istállóban minden, akár a palotában. A legény, mikor meglátta a királykisasszonyt, azon nyomban megszerette. Napokon át másra sem tudott gondolni, csak reá. Az egyik vasárnap a juhászlegény nagyon el szeretett volna menni templomba, de nem volt rendes ruhája. Hű társának, a sarokban álldogáló gebének panaszolta el bánatát. A ló meghallgatta, ismét csapott a farkával, és abban a pillanatban a legényen gyönyörű lovagi ruha, az oldalán pedig fényes kard lett. A sovány gebéből pedig szép erős paripa. A legény hamar felpattant rá, de a ló megfenyítette, hogy mikor a templomba érnek, ne álljanak meg, forduljanak meg és vágtsanak vissza. Nehogy hátranézzen, nem szabad, hogy valaki felismerje.

Minden így is történt. De a királylány, aki szintén nagyon megszerette a szegény juhászlegényt, bizony felismerte. Mikor hazamentek a templomból, azonnal szaladt az istállóba, hogy meggyőződjön az igazságról. De ott nem talált mást, mint a juhászlegényt rongyosan, piszkosan.

Ezután lassan telt az idő. A legény minden estére a sovány gebe segítségével elvégezte munkáját, és vasárnaponként elment a templomba, de senki se tudta felismerni, csak a királylány. Közben férjhez ment a király első két lánya, csak a legkisebb maradt otthon, akit mindenki nagyon szeretett. Egyik reggel a legényt kürtszó ébresztette fel. Aztán hallja, hogy a király férjhez adja a legkisebb leányát is, de a kérőknek előbb próbát kell kiállni, mert azé lesz a leánya, egyben a trón is, aki a legügyesebb.

Elérkezett a nap, mikor a király kiszabta az első próbát. Leányát a palota egyik ablakába állította, és azt mondta, hogy aki kiveszi a kezéből a csokor virágot, azé lesz a lány. Jöttek a kérők a világ minden részéből szebbnél szebb ruhákban és paripákkal. De a juhászlegény is készülődött. Kedves lova ismét lovaggá öltöztette, maga pedig gyönyörű paripa lett. Megkezdődött a küzdelem. Az első próbát többen kiállták. De a verseny végén, mikor a kérők már mind szerencsét próbáltak, bevágatott egy ismeretlen vitéz, aki könnyen elvette a csokrot a lány kezéből és elvágatott.

Másnap a király a lányát egy magasabb torony ablakába állította. Ez a próba már csak nagyon kevés kérőnek sikerült. Minden úgy történt, mint azelőtti nap. Az ismeretlen vitéz elvette a lány kezéből a virágcsokrot és eltűnt.

Harmadik nap, mikor már mindenki kíváncsi volt az ismeretlen vitézre, a menyasszonyt a vár legmagasabb tornyára állították. Ezt a próbát senki sem tudta végrehajtani, míg végül is nagy port verve megjelent az ismeretlen vitéz, elvette a lány kezéből a virágot és közben meg is csókolta. De a ló, mikor földet ért gazdájával, nem tudott szaladni, mert az leesett róla, s eszméletlenül terült el a földön. Szaladtak oda az emberek, de a vad paripa csak a királylányt engedte oda a gazdájához. A lány vizes kendővel kötötte be a legény fejét, mire az fölébredt, fölugrott a lovára és eltűnt. Mindenki csodálkozott, de a királylány tudta, hogy hol kell keresni. Szaladt az istállóba, és ott találta a legbátrabb vitézt ismét rongyoson, de most már nem tudta letagadni kilétét, mert a kendő mindent bizonyított. A király nyomban hozzáadta lányát, és hetedhét országra szóló lakodalmat csaptak.

Az új királyfi még azon a napon elment az istállóba, hogy megköszönje lovának, hogy így megsegítette. De az csak azt kérte most már a legénytől, hogy vágja le a fejét. Sokáig húzódozott a legény ettől a munkától, de végül is ráállt. Levágta a ló fejét, amiből egy hófehér galamb szállt ki, és úgy elrepült, hogy többé senki sem látta.